

PSALMEN

61-68

David bezingt God als toevlucht, Verlosser en Koning over Israël en alle volken.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/psalmen/61-68

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Psalm 61: toevlucht bij God	5 min	4
2	Geloften afleggen en nakomen	2 min	7
3	Psalm 62: God als rots en toevlucht	2 min	8
4	Stil wachten op God	4 min	9
5	Menselijke leegte en Gods macht	4 min	11
6	Psalm 63: dorsten naar God	4 min	14
7	Gods goedertierenheid is beter dan leven	3 min	16
8	Verzadiging en bescherming bij God	2 min	18
9	God volgen en door Hem gedragen worden	2 min	19
10	Psalm 64: bescherming tegen laster	3 min	21
11	Psalm 65: dank voor gebed en verzoening	2 min	23
12	Gods aanwezigheid en een vruchtbaar land	2 min	24
13	Psalm 66: lof van wereld, volk en mens	4 min	26
14	Geloften na bevrijding nakomen	2 min	29

15	Onbeleden zonde belemmert het gebed	3 min	30
16	Psalm 67: Gods heil voor alle volken	3 min	31
17	Gezamenlijke lof en de oogst van zielen	3 min	33
18	Psalm 68: de ark op weg naar Sion	3 min	35
19	God staat op en Zijn vijanden vluchten	2 min	37
20	God zorgt voor verdrukten en Zijn volk	3 min	38
21	Israël als verkondiger van Gods Woord	3 min	40
22	Sion als Gods verkozen woonplaats	3 min	41
23	De hemelvaart en de gaven van Christus	3 min	43
24	Gods weldaden en de overwinningsoptocht	2 min	45
25	Koningen brengen eer aan God in Sion	2 min	47
26	Alle koninkrijken bezingen Gods macht	2 min	48
	Om verder te lezen		49

1

Psalm 61: toevlucht bij God

Laten we Psalm 61 openslaan. We hebben hier een reeks psalmen, een opeenvolging van psalmen tot en met Psalm 68, waarvan er geen enkele behandeld is in een van de groepen psalmen waarover we hebben gesproken. Sommige zullen niet veel commentaar vergen. Sommige zijn vrij kort en spreken sterk voor zichzelf. Andere bevatten misschien gedeelten die besproken moeten worden. Maar tussen Psalm 61 en Psalm 68 staan geen psalmen die we al hebben behandeld. Dit is zo ongeveer het langste gedeelte dat we hebben gehad zonder dat het werd onderbroken door enkele van de psalmen die we al hebben behandeld.

Psalm 61:

O God, luister naar mijn roepen, sla acht op mijn gebed. Van het einde van het land roep ik tot U, nu mijn hart bezwijkt; leid mij op een rots die voor mij te hoog zou zijn. Want U bent een toevlucht voor mij geweest, een sterke toren tegen de vijand. Ik zal in alle eeuwigheid in Uw tent verblijven, mijn toevlucht zoeken in de schuilplaats onder Uw vleugels. Sela Want U, o God, hebt mijn geloften gehoord; U hebt mij de erfenis gegeven van wie Uw Naam vrezen. U zult dagen toevoegen aan de dagen van de koning, zijn jaren duren voort als van generatie op generatie. Eeuwig zal hij tronen voor Gods aangezicht. Beschik goedertierenheid en trouw, dat die hem beschermen. Dan zal ik voor Uw Naam voor eeuwig psalmen zingen om mijn geloften na te komen, dag aan dag.

PSALMEN 61:2-9

Dit is kennelijk geschreven door de koning, David, toen hij koning was, bedoel ik. In vers 6 staat:

U zult dagen toevoegen aan de dagen van de koning, zijn jaren duren voort als van generatie op generatie.

PSALMEN 61:7

Dat is in feite een geloofsuitspraak, want kennelijk stond zijn troon in die tijd enigszins op losse schroeven. Het lijkt erop dat hij niet in Jeruzalem was toen hij dit schreef. Het is mogelijk dat hij op dat moment voor Absalom vluchtte. De reden waarom ik zeg dat dit mogelijk is, is dat hij in vers 2 vermeldt dat hij roept vanaf de einden van de aarde. De einden van de aarde zouden duiden op een plaats die heel ver van Jeruzalem verwijderd was. Misschien had hij dus moeten vluchten en stond zijn troon ter discussie. Hij was al koning, zoals in vers 6 wordt vermeld. Dit was daarom niet in de tijd dat Saul hem achtervolgde, want David was toen nog geen koning.

Hij zegt dat zijn hart overweldigd was en hij vraagt God hem te leiden naar de rots die hoger is dan hijzelf. Dat is een ongebruikelijke uitdrukking, hoewel die ons misschien niet zo vreemd in de oren klinkt als we deze psalm ooit hebben gezongen of de uitdrukking eerder hebben gehoord. Maar op zichzelf is het een vreemde uitdrukking:

Van het einde van het land roep ik tot U, nu mijn hart bezwijkt; leid mij op een rots die voor mij te hoog zou zijn.

PSALMEN 61:3

In Psalm 18 had David gezegd:

De HEERE is onze rots, onze burcht en onze veilige vesting.

PSALMEN 18:3

Een rots werd beschouwd als een veilige plaats, vooral een rotsberg. Als je over rotsen naar een hoge plek kon klimmen, kon je jezelf gemakkelijk verdedigen. Om te beginnen zou het voor anderen moeilijk zijn je te volgen zonder dat je wapens op

hen kon laten vallen, of iets dergelijks. Hij zocht dus een veilige plaats, een hogere veilige plaats.

Maar ik ben ervan overtuigd dat de rots die hij zocht geen natuurlijke schuilplaats was. Hij wilde naar God Zelf geleid worden. Hij wilde in de tegenwoordigheid van God geleid worden. Psalm 91 beschrijft die plaats als volgt:

Wie in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, zal overnachten in de schaduw van de Almachtige.

PSALMEN 91:1

wat een plaats was die hoger lag dan hij tot dan toe had bereikt, of dan wat hij op dat moment ervoer. Hij zocht dus bescherming bij God en zocht Gods hulp, die hij alleen van God kon krijgen.

De verwijzing in de verzen 6 tot en met 8:

U zult dagen toevoegen aan de dagen van de koning, zijn jaren duren voort als van generatie op generatie. Eeuwig zal hij tronen voor Gods aangezicht. Beschik goedertierenheid en trouw, dat die hem beschermen. Dan zal ik voor Uw Naam voor eeuwig psalmen zingen om mijn geloften na te komen, dag aan dag.

PSALMEN 61:6-8

was, zoals ik al zei, een geloofsuitspraak van hem. Zijn leven was in die tijd misschien in gevaar, maar hij geloofde dat God zijn leven zou verlengen. Hij zei:

Hij zal voor eeuwig bij God blijven, waarmee hij de koning bedoelde.

‘Zo’, ofwel op die manier, zal ik Uw Naam voor eeuwig loven en dagelijks mijn geloften nakomen.

2

Geloften afleggen en nakomen

In deze psalmen die we gaan bestuderen, wordt een aantal keren verwezen naar het nakomen van geloften. Ongeveer drie of vier van deze psalmen verwijzen daarnaar. Geloften waren, zoals je je misschien herinnert van toen we de Pentateuch bestudeerden, iets waarover de wet sprak. Als je je bijzonder goed voelde en je bijzonder door de Heere gezegend voelde, kon je beloven God een bepaald bijzonder offer te geven als dankoffer dat je Hem niet verschuldigd was. Als je daarentegen in moeilijkheden zat en gunsten van God zocht, kon je beloven Hem bepaalde offers te geven als Hij je hieruit zou halen. Dat waren de soorten geloften die vaak werden afgelegd.

Geloften waren vrijwillig. Volgens de wet hoefde niemand enige gelofte aan God af te leggen, maar de wet zei dat je een gelofte aan God moest nakomen als je die wel aflegde. Kennelijk had David, toen hij in Jeruzalem woonde, de gewoonte vaak geloften af te leggen. Nu hij niet in Jeruzalem was, kon hij sommige van die geloften niet nakomen. Maar hij zag ernaar uit eervol naar Jeruzalem teruggebracht te worden, zodat hij God voortdurend kon loven en dagelijks zijn geloften kon nakomen. Dat wil zeggen dat hij dagelijks geloften aan God aflegde die hij graag nakwam, maar die hij niet kon nakomen terwijl hij op de vlucht was aan de einden van de aarde. Vol geloof ziet hij uit naar zijn thuiskomst, wanneer hij weer geregeld in de tempel zal kunnen aanbidden, offers zal kunnen brengen en zijn geloften zal kunnen nakomen.

3

Psalm 62: God als rots en toevlucht

Psalm 62, opnieuw een korte.

Zeker, mijn ziel is stil voor God; van Hem is mijn heil. Zeker, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn veilige vesting; ik zal niet al te zeer wankelen. Hoelang bedenkt u nog kwaad tegen een man? U zult allen gedood worden; u zult zijn als een hellende wand, een instortende muur. Zeker, zij beraadslagen om hem van zijn hoogte af te stoten. Zij scheppen behagen in leugen; met hun mond zegenen zij, maar in hun binnenste vervloeken zij. Sela Zeker, mijn ziel, zwijg voor God, want van Hem is mijn verwachting. Zeker, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn veilige vesting; ik zal niet wankelen. In God is mijn heil en mijn eer; mijn sterke rots, mijn toevlucht is in God. Vertrouw op Hem te allen tijde, volk; stort uw hart uit voor Zijn aangezicht. God is voor ons een toevlucht. Sela Zeker, eenvoudigen zijn een zucht, aanzienlijken een leugen; in de weegschaal gewogen, zijn zij tezamen lichter dan een zucht. Vertrouw niet op onderdrukking, stel geen ijdele hoop op roof. Als het vermogen toeneemt, zet er het hart niet op. God heeft één ding gesproken, ik heb dit tweemaal gehoord: dat de kracht van God is. Ook de goedertierenheid is van U, Heere, want U zult eenieder vergelden naar zijn werk.

PSALMEN 62:2-13

4

Stil wachten op God

Het woord 'toevlucht' vormt een overheersend thema dat in deze psalm telkens terugkomt. God wordt een vesting genoemd, een toevlucht en een rots. We zien dat dit een van de psalmen van David is. Het lijkt op de verwijzing naar de rots in de vorige psalm, alleen wordt er deze keer veel vaker naar verwezen.

Het hoofdthema lijkt te zijn dat hij niet zal wankelen, omdat God zijn rots is. De eerste keer zegt hij dat in vers 2. Hij zegt:

Zeker, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn veilige vesting; ik zal niet al te zeer wankelen.

PSALMEN 62:3

Met andere woorden, hij heeft het gevoel dat hij misschien een beetje aan het wankelen gebracht kan worden, maar dat hij niet ver van zijn plaats zal worden gebracht. Zijn beproevingen zullen hem, en zijn vaste positie, geen grote schade kunnen toebrengen.

Maar in vers 6 zegt hij opnieuw:

Zeker, Hij is mijn rots en mijn heil, mijn veilige vesting; ik zal niet wankelen.

PSALMEN 62:7

De eerste keer zegt hij:

Ik zal niet erg wankelen.

Maar daarna heeft hij meer vertrouwen. Tegen de tijd dat hij bij vers 6 komt, zegt hij:

Ik zal helemaal niet wankelen.

In het begin had hij een beetje geloof. Hij geloofde werkelijk dat hij maar een beetje door elkaar geschud zou worden, en niet heel erg, als God hem kon vasthouden. Maar later komt hij op een punt van groter geloof, waar hij weet dat hij helemaal niet door elkaar geschud zal worden.

Dit is het gevolg van wachten op God. In vers 1 staat:

Zeker, mijn ziel is stil voor God; van Hem is mijn heil.

PSALMEN 62:2

De woorden:

wacht op God betekenen in het Hebreeuws eigenlijk: in stilte op God wachten, of stil zijn voor God. Mijn ziel is stil. In feite ben ik opgehouden luid te roepen. Innerlijk ben ik tot rust gekomen. Ik rust in de Heere en wacht gewoon tot Hij doet wat Hij wil doen. Daarom heb ik er vertrouwen in dat ik niet erg aan het wankelen zal worden gebracht.

Maar dan raakt hij in de verzen 3 en 4 toch van zijn stuk. Hij spreekt over de goddeloze mannen:

Hoelang bedenkt u nog kwaad tegen een man? U zult allen gedood worden; u zult zijn als een hellende wand, een instortende muur. Zeker, zij beraadslagen om hem van zijn hoogte af te stoten. Zij scheppen behagen in leugen; met hun mond zegenen zij, maar in hun binnenste vervloeken zij. Sela

PSALMEN 62:3-4

Hij raakt een beetje van streek. Hij is niet stil. Hij wacht niet meer op God. Hij raakt een beetje geïrriteerd en geagiteerd door de goddeloze mannen.

Maar dan spreekt hij zichzelf weer toe en roept hij zichzelf in vers 5 een halt toe:

Zeker, mijn ziel, zwijg voor God, want van Hem is mijn verwachting.

PSALMEN 62:6

Eerst wacht hij op God en vertrouwt hij erop dat hij niet erg aan het wankelen zal worden gebracht, omdat God zijn vesting is. Dan begint hij geagiteerd te raken en over de goddeloze mannen te spreken. Vervolgens moet hij zichzelf weer terugroepen en zeggen: wacht eens even. Wacht, wacht, wacht, wacht. Ziel, wacht gewoon op God. Dat is alles wat je hoeft te doen. Wacht gewoon op God. Raak niet zo van streek. Wees gewoon stil voor de Heere, en ik zal helemaal niet aan het wankelen worden gebracht.

Vervolgens spoort hij natuurlijk in vers 8 ook anderen aan om hetzelfde te doen:

Vertrouw op Hem te allen tijde, volk; stort uw hart uit voor Zijn aangezicht. God is voor ons een toevlucht. Sela

PSALMEN 62:9

Hij is dus niet alleen mijn toevlucht, en niet alleen ik kan op Hem wachten en op Hem vertrouwen, maar jullie allemaal moeten hetzelfde doen. Davids ervaring is het voorbeeld voor ons allemaal. In tijden van moeilijkheden kunnen we stil worden voor God, op Hem wachten en op Hem vertrouwen. Dan zal Hij voor ons een toevlucht zijn, zoals Hij dat voor David was.

5

Menselijke leegte en Gods macht

In vers 9 en 10 zegt hij in wezen dat mensen niet veel voorstellen. In vers 3 en 4 begon hij zich een beetje op te winden over goddeloze mensen. Maar nu zegt hij: eigenlijk stellen mensen niet veel voor.

Zeker, eenvoudigen zijn een zucht, aanzienlijken een leugen; in de weegschaal gewogen, zijn zij tezamen lichter dan een zucht.

PSALMEN 62:10

IJdelheid betekent leegte. En mensen van hoge stand zijn niet veel beter. Ze zijn slechts een leugen. Wanneer er staat dat ze een leugen zijn, betekent dit dat hun verheven positie in de samenleving bedrieglijk is. Die positie laat mensen namelijk

denken dat ze iets groots zijn, maar in feite zijn ook zij werkelijk ijdelheid. Het is zo bedrieglijk als maar mogelijk is. En dus zegt hij: als je al deze mensen op de weegschaal zet, die van hoge en die van lage stand, wat wil zeggen de rijken en de armen, of degenen die hoog of laag in de samenleving staan, dan wegen ze minder dan niets, minder dan leegte.

Vertrouw niet op onderdrukking, stel geen ijdele hoop op roof.
Als het vermogen toeneemt, zet er het hart niet op.

PSALMEN 62:11

Met andere woorden, vertrouw niet op je rijkdom. Waarom niet? Omdat macht niet in de almachtige dollar ligt. Macht ligt niet bij de mens. De mens, zo heeft hij al gezegd, is ijdelheid. De mens stelt niet veel voor. Alle macht behoort God toe, en dat is wat hij in vers 11 zegt:

God heeft één ding gesproken, ik heb dit tweemaal gehoord: dat de kracht van God is.

PSALMEN 62:12

Waarom zegt hij:

God heeft één keer gesproken, maar ik heb het twee keer gehoord? Waarschijnlijk is het niets meer dan dezelfde soort stijlfiguur die we vaak in Spreuken en ook in Job aantreffen, waarbij er zoiets staat als: zes dingen, nee, zeven. Dat is waarschijnlijk wat hier werkelijk wordt gezegd. Ik heb dit eenmaal gehoord, nee, tweemaal. Dat bevestigt het.

Dit is de derde keer dat ik naar u toe kom. In de mond van twee of drie getuigen zal elke zaak vaststaan.

2 KORINTHE 13:1

Namelijk dat de macht God toebehoort.

Ook de goedertierenheid is van U, Heere, want U zult eenieder vergelden naar zijn werk.

PSALMEN 62:13

Behalve macht behoort U ook barmhartigheid toe. U bent niet alleen machtig. U bent niet slechts pure energie, pure macht en kracht, maar U bent barmhartig. Dat is maar goed ook, aangezien Hij alle macht heeft. Het is fijn dat Hij ook barmhartig is en dat Hij ieder mens vergeldt naar zijn werk. Hij is rechtvaardig en barmhartig. En dus is Zijn grote macht — werkelijk alle macht behoort Hem toe. Die ligt helemaal niet in de handen van mensen. Maar Gods macht wordt uitgeoefend door barmhartigheid en rechtvaardigheid.

Omdat God zo machtig is dat Hij alles zou kunnen doen wat Hij wilde en niemand Hem zou kunnen tegenhouden, is het goed te weten dat Hij ernaar verlangt te handelen volgens de beginselen van barmhartigheid en rechtvaardigheid, in plaats van bijvoorbeeld uit persoonlijke wraakzucht of sadisme. Als God sadistisch was, wie zou Hem dan kunnen tegenhouden als Hij dat wilde? Er zijn bepaalde soorten mensen die zo zijn. Ze vinden het leuk om op snelwegen katten uit een auto te gooien, de vleugels van vliegen uit te trekken en dat soort dingen, alleen maar om gemeen te zijn. Ik ben niet zo iemand, maar misschien heb je wel van zulke mensen gehoord of zulke mensen gekend. Maar God is niet zo. Ben je niet blij dat God niet zo is? Als Hij eenvoudigweg genoeg zou scheppen in wreedheid, bedenk dan eens hoeveel schade Hij ons zou kunnen toebrengen, aangezien wij Hem op geen enkele manier zouden kunnen weerstaan. Zo groot is Zijn macht. Alle macht behoort God toe. Maar gelukkig is Hij niet alleen machtig, maar ook barmhartig en rechtvaardig, en dat is blijkbaar iets waarvoor Hij kiest.

6

Psalm 63: dorsten naar God

Ook Psalm 63 is door David geschreven toen hij niet in Jeruzalem was. Hoewel het niet zeker is, lijkt dit ook uit de tijd te stammen waarin hij voor Absalom vluchtte. Het lijkt erop dat hij veel Psalmen over die tijd heeft geschreven. Of misschien schreef hij de Psalmen achteraf, waarbij hij de ervaring gewoon opnieuw beleefde en probeerde de gebeden die destijds in zijn hart leefden onder woorden te brengen. Misschien is hij niet gaan zitten om ze allemaal op te schrijven terwijl hij de berg op vluchtte en zich voor Absalom verborg. Maar ze zijn uit die ervaring voortgekomen, en mogelijk zijn ze later opgeschreven of zelfs later gecomponeerd.

O God, U bent mijn God! U zoek ik vroeg in de morgen; mijn ziel dorst naar U, mijn lichaam verlangt naar U in een land, dor en dorstig, zonder water. Zo heb ik U in het heiligdom aanschouwd, Uw macht en Uw heerlijkheid gezien,

PSALMEN 63:2-3

of de tempel.

Uw goedertierenheid is immers beter dan het leven; daarom zullen mijn lippen U prijzen. Zo zal ik U loven in mijn leven, in Uw Naam zal ik mijn handen opheffen. Mijn ziel zal als met vet en overvloed verzadigd worden; mijn mond zal roemen met vrolijk zingende lippen. Wanneer ik aan U denk op mijn bed, over U peins in nachtwaken — voorzeker, U bent een Helper voor mij geweest; onder de schaduw van Uw vleugels zal ik vrolijk zingen. Mijn ziel klampt zich aan U vast, komt achter U aan, Uw rechterhand ondersteunt mij.

PSALMEN 63:4-9

Maar wie mij naar het leven staan om het te verwoesten, zullen afdalen naar de laagste plaatsen van de aarde, of naar de hel.

Maar de koning zal zich in God verblijden; al wie bij Hem zweert, zal zich beroemen, want de mond van de leugenaars zal gestopt worden.

PSALMEN 63:13

Dat wil zeggen dat degenen die David naar het leven staan op de berghellingen gedood zullen worden, en dat ze voedsel zullen worden voor dieren als jakhalzen, hyena's, vossen en dergelijke.

De laatste drie verzen spreken natuurlijk het oordeel over de goddelozen uit, maar tot aan die laatste drie verzen is het een heel wonderlijke psalm. Hij gaat over de dorst die hij naar God heeft, de dorst naar God. Hij beschrijft zichzelf als iemand die zich in een dorstig land bevindt waar geen water is. Dit zou een feitelijke beschrijving kunnen zijn van zijn geografische situatie toen hij uit de stad vluchtte. Hij moest door tamelijk woestijnachtige gebieden trekken waar het helemaal niet zo gemakkelijk was om aan water te komen. Het kan dus zijn dat hij alleen over zijn geografische situatie sprak. Of misschien sprak hij zowel over zijn geografische situatie als over zijn eigen geestelijke toestand, alsof hij een woestijnervaring doormaakte. Hij leek geen enkele verkwikking te ontvangen uit de gemeenschap met God. Hij dorstte naar God, niet alleen naar water. En hij zegt:

Zo heb ik U in het heiligdom aanschouwd, Uw macht en Uw heerlijkheid gezien.

PSALMEN 63:4

Daar dorstte hij werkelijk naar. Hij dorstte ernaar Gods kracht te zien. Hij dorstte ernaar Gods heerlijkheid te zien, zoals hij die in de dagen daarvoor had gezien toen hij in de tempel was.

Dan zegt hij:

Zo zal ik U loven in mijn leven, in Uw Naam zal ik mijn handen opheffen. Mijn ziel zal als met vet en overvloed verzadigd worden; mijn mond zal roemen met vrolijk zingende lippen. Wanneer ik aan U denk op mijn bed, over U peins in nacht waken — voorzeker, U bent een Helper voor mij geweest; onder de schaduw van Uw vleugels zal ik vrolijk zingen. Mijn ziel klampt zich aan U vast, komt achter U aan, Uw rechterhand ondersteunt mij. Maar dezen, die mij naar het leven staan om dat te verwoesten, komen in de laagste plaatsen van de aarde.

PSALMEN 63:5-10

7

Gods goedertierenheid is beter dan leven

Met andere woorden: ik ga U niet prijzen omdat ik zeker ben van mijn leven of iets dergelijks, want ik ben niet zeker van mijn leven. Maar zelfs als U mijn leven zou nemen, is er iets beters dan het leven dat U mij gegeven hebt, en dat is Uw goedertierenheid. En Uw goedertierenheid is mij meer waard dan het leven. Dus zelfs als ik mijn leven verloor, weet ik dat ik U zou moeten prijzen om Uw goedertierenheid, want die is nog iets beters dat U mij gegeven hebt.

En hij zegt:

Zo zal ik U zegenen zolang ik leef.

‘Thus’ betekent ‘op deze manier’. Door God te prijzen, zal ik Hem zegenen. Wij zien God gewoonlijk als Iemand Die Zelf alle zegeningen geeft. We vragen Hem om ons te zegenen, en mam te zegenen, en pap te zegenen, en tante Jane te zegenen, en oma en opa te zegenen, en mij te zegenen, en mij nog wat meer te zegenen. Maar misschien denken we er niet vaak genoeg aan dat wij in de positie verkeren om God te zegenen, dat wij Hem kunnen zegenen.

Het woord 'zegenen' betekent gelukkig maken. En om God gelukkig te maken, kunnen we Hem zegenen door Hem te prijzen. Dat is wat David zegt:

Ik zal U loven, mijn lippen zullen U prijzen, en zo, of op die manier, zal ik U zegenen. Hem prijzen is dus een zegen voor Hem. En ik zal dit doen zolang ik leef. Daarmee suggereert hij misschien, of laat hij misschien doorschemeren: als U mij langer in leven houdt, zal ik U langer kunnen zegenen. Zolang ik leef, zal ik U op deze manier zegenen.

Dat is eenvoudigweg een daad van overgave en aanbidding, waar trouwens ook in het Nieuwe Testament naar wordt verwezen. Paulus zei:

Ik wil dan dat de mannen op alle plaatsen bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en meningsverschil.

1 TIMOTHEÛS 2:8

Ik geloof dat dit in 1 Timotheüs hoofdstuk 2 staat. De verwijzing naar het opheffen van de handen tot God staat in 1 Timotheüs 2:8.

Je houdt je handen rein door goed te doen en heft ze als een offer tot God op. Daarmee beeld je uit dat je de heiligheid van je werken aan God aanbiedt. Paulus wilde dat mensen dit tijdens het bidden deden. Hij wil dat zij naast hun uitgesproken gebeden ook reine werken aan God kunnen aanbieden.

Hij zegt:

Zo zal ik U loven in mijn leven, in Uw Naam zal ik mijn handen opheffen. Mijn ziel zal als met vet en overvloed verzadigd worden; mijn mond zal roemen met vrolijk zingende lippen. Wanneer ik aan U denk op mijn bed, over U peins in nacht waken — voorzeker, U bent een Helper voor mij geweest; onder de schaduw van Uw vleugels zal ik vrolijk zingen. Mijn ziel klampt zich aan U vast, komt achter U aan, Uw rechterhand ondersteunt mij. Maar dezen, die mij naar het leven staan om dat te verwoesten, komen in de laagste plaatsen van de aarde.

PSALMEN 63:5-10

8

Verzadiging en bescherming bij God

Met andere woorden: het is alsof ik een goede maaltijd heb gegeten. Ook al heb ik dat niet, mijn ziel zal verzadigd worden, namelijk met Gods aanwezigheid.

In vers 7 zegt hij:

Omdat U mij hebt geholpen, zal ik juichen in de schaduw van Uw vleugels.

De schaduw van de vleugels is natuurlijk de plaats van bescherming. Denk eraan hoe Jezus tegen Jeruzalem zei:

Jeruzalem, Jeruzalem, u die de profeten doodt en stenigt wie naar u toe gezonden zijn! Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen, op de wijze waarop een hen haar kuikens bijeenbrengt onder haar vleugels; maar u hebt niet gewild!

MATTHEÛS 23:37

En onder Gods vleugel verzameld worden, betekent natuurlijk dat je je bevindt op een plaats waar Hij bescherming biedt. Probeer maar eens bij een klein kuikentje te komen wanneer het onder de vleugel van zijn moeder zit. Kijk maar eens of zijn moeder je dat laat doen. Voor een vogeltje is dat een heel veilige plek.

En dus zegt David: ik weet dat ik onder Uw vleugel ben. Mijn omstandigheden lijken gevaarlijk, maar door geloof kan ik als het ware het onzichtbare zien: de grote vleugel van God die over mij uitgespreid is. Daarom kan ik mij verheugen, ondanks andere factoren in mijn omstandigheden.

En hij zegt in vers 8:

Zo zal ik U loven in mijn leven, in Uw Naam zal ik mijn handen opheffen. Mijn ziel zal als met vet en overvloed verzadigd worden; mijn mond zal roemen met vrolijk zingende lippen. Wanneer ik aan U denk op mijn bed, over U peins in nacht waken — voorzeker, U bent een Helper voor mij geweest; onder de schaduw van Uw vleugels zal ik vrolijk zingen. Mijn ziel klampt zich aan U vast, komt achter U aan, Uw rechterhand ondersteunt mij. Maar dezen, die mij naar het leven staan om dat te verwoesten, komen in de laagste plaatsen van de aarde.

PSALMEN 63:5-10

9

God volgen en door Hem gedragen worden

Zijn ziel volgt God op de voet. Het lijkt erop te wijzen dat God ergens naartoe gaat. Het is niet alleen een kwestie van God vinden en je daarna in een soort zelfgenoegzame, traditionele routine nestelen. Maar God is een levend Persoon. God is bezig bepaalde dingen tot stand te brengen. Hij is actief in de wereld. Hij gaat ergens naartoe. Zijn Koninkrijk is in beweging en breidt zich uit. En als wij deel willen uitmaken van wat Hij doet, moeten we met Hem meegaan.

Jezus deed de mensen twee interessante uitnodigingen. De ene staat in Mattheüs 11, ik denk ongeveer in vers 28, waar Jezus zei:

Kom naar Mij toe, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven.

MATTHEÛS 11:28

Dat wil zeggen: kom tot Mij, kom naar Mij. Maar op een andere plaats, in Mattheüs 16 vers 24, zei Jezus:

Op de ene plaats zegt Hij:

Kom naar Mij, maar op een andere plaats zegt Hij:

Als iemand achter Mij aan wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen.

MATTHEÛS 16:24

Dus wanneer we eenmaal tot Jezus zijn gekomen, is het niet alleen maar een kwestie van zeggen: 'Oké, ik ben daar gekomen. Nu ben ik christen. Ik moet het nu gewoon volhouden en de rest van mijn leven blijven zoals ik nu ben, zonder af te vallen.' Maar we moeten Jezus werkelijk volgen. En wanneer je iemand volgt, leg je afstand af. Je gaat vooruit.

En terwijl we met de Heere wandelen, zullen we veranderingen doormaken, vooruitgang boeken, nieuwe verantwoordelijkheden op ons nemen en elke morgen nieuwe overwinningen, zegeningen en barmhartigheden ervaren, omdat we in beweging zijn. We zitten niet gewoon stil. We gaan samen met God vooruit.

Mijn ziel klampt zich aan U vast, komt achter U aan, Uw rechterhand ondersteunt mij.

PSALMEN 63:9

wat betekent dat, hoewel ik Hem achternaga, de enige reden waarom ik zelfs tijdens dit najagen niet val, is dat U mij overeind houdt. Het laat dus zien dat het niet alleen maar gaat om mijn eigen koortsachtige inspanning om God bij te houden, maar dat God mij overeind houdt terwijl ik Hem probeer te volgen. En dan spreekt hij in die laatste drie verzen die voorspellingen van onheil uit over de goddeloze mannen.

10

Psalm 64: bescherming tegen laster

Nu gaan we verder met Psalm 64. Net als zoveel van deze andere psalmen is dit een gebed van David, een psalm van David, en het is een gebed om bescherming. Misschien staat er niet veel unieks in deze psalm dat commentaar nodig heeft. Maar het kan geen kwaad hem te lezen en misschien te kijken of er iets waardevols uit te halen valt, naast wat we al uit andere psalmen hebben gehaald.

Hoor, o God, mijn stem wanneer ik klaag; bescherm mijn leven tegen bedreiging door de vijand. Verberg mij voor de heimelijke plannen van de kwaaddoeners, voor de oproerige menigte van wie onrecht bedrijven. Zij die hun tong scherpen als een zwaard, een bitter woord aanleggen als hun pijl,

PSALMEN 64:2-4

Eerder is al verwezen naar vijanden die hun bogen spannen en klaarstaan om hun pijlen op de rechtvaardige man af te schieten. Toen we een van die psalmen bestudeerden, heb ik bij een van die gelegenheden gezegd dat de pijlen lasterlijke beschuldigingen zouden kunnen voorstellen. Het gaat dan niet zozeer om letterlijke pijlen van een moordenaar, maar om de verbale pijlen van iemand die lastert. En daar gaat het hier duidelijk om. Er staat:

Om hun pijlen af te schieten, ja, bittere woorden.

Dat zijn hun pijlen: woorden,

om in verborgen plaatsen de oprechte te beschieten; plotseling schieten zij op hem en zij zijn niet bevreesd.

PSALMEN 64:5

dat wil zeggen, op de goede man.

Ze zijn dus niet bang om hem te belasteren. Dat is wat er werkelijk wordt gezegd.

Zij maken zich sterk voor een slechte zaak; zij spreken af om valstrikken te verbergen, en zeggen: Wie zal ze zien? Zij zijn op zoek naar allerlei onrecht, uiterst grondig zijn zij overal naar op zoek, zelfs naar iemands binnenste en het diepe hart. Maar God zal plotseling met een pijl op hen schieten; hun wonden zijn er al. Hun eigen tong zal hen laten struikelen; al wie hen ziet, zal wegvluchten.

PSALMEN 64:6-9

Met andere woorden, de vervloekingen die ze uitspreken en de laster die ze uitspreken, zullen in feite over henzelf komen in plaats van over de persoon die ze daarmee probeerden te kwetsen.

Alle mensen zullen vrezen, Gods werk verkondigen en wat Hij gedaan heeft, opmerken. De rechtvaardige zal zich verblijden in de HEERE en tot Hem de toevlucht nemen; alle oprechten van hart zullen zich beroemen.

PSALMEN 64:10-11

Zoals je kunt zien, staat daar niet heel veel nieuwe informatie in, of nieuwe gedachten die niet in andere psalmen te vinden zijn. We zullen dus geen tijd besteden aan nieuw commentaar.

11

Psalm 65: dank voor gebed en verzoening

Psalm 65 is eigenlijk een dankhymne, een danklied. De psalm begint met de mededeling dat God wordt geprezen in Sion, dat in dit geval met een S wordt gespeld in plaats van met een Z, maar nog steeds dezelfde plaats is: de berg Sion, Jeruzalem. Vervolgens worden enkele redenen opgesomd waarom Hij wordt geprezen. Het lijkt erop dat misschien een oogstfeest de aanleiding voor deze psalm was, omdat in vers 9 en 10 wordt verwezen naar de gewassen waarmee God hen heeft gezegend. We zouden dit dus misschien kunnen zien als een hymne die geschreven is om gezongen te worden om God in de oogsttijd te danken.

Er staat:

De lofzang is in stilte tot U, o God, in Sion; aan U zal de gelofte nagekomen worden.

PSALMEN 65:2

Daar is die gelofte weer.

U hoort het gebed; tot U zal alle vlees komen.

PSALMEN 65:3

Dat wil zeggen: alle mensen zoeken een God Die leeft en Die gebeden kan horen en verhooren. Iedereen aanbidt de een of andere god. Misschien zichzelf, of misschien geld of iets anders. Sommige mensen aanbidden werkelijk afgoden. Maar geen van die dingen kan gebeden horen en verhooren. Wanneer bekend wordt dat God de levende God is en gebeden verhoort, zullen meer mensen tot Hem worden aangetrokken.

Wanneer mensen zien dat gebeden worden verhoord, zal dat hen tot God aantrekken, omdat ze zullen zien dat Hij de levende God is, anders dan alle andere goden die geen gebeden verhoren.

Ongerechtigheden hadden de overhand over mij, maar onze overtredingen, die verzoent Ú.

PSALMEN 65:4

Het is mogelijk dat deze psalm geschreven werd bij de eerste oogst na een hongersnood. Als Gods volk zondigde, kreeg het vaak door Gods hand met hongersnood te maken. En wanneer de hongersnood dan voorbij was en het zijn eerste oogst binnenhaalde, was het echt dankbaar. In dit geval kan de verwijzing naar het wegdoen van ongerechtigheden en overtredingen erop wijzen dat ze in het verleden vanwege hun ongerechtigheden honger hadden geleden, maar nu een zegen ontvangen.

In vers 4 staat:

Welzalig is hij die U verkiest en doet naderen, die mag wonen in Uw voorhoven; wij worden verzadigd met het goede van Uw huis, met het heilige van Uw paleis.

PSALMEN 65:5

12

Gods aanwezigheid en een vruchtbaar land

Hij zei dat er een bijzondere zegen ligt in het door God gekozen zijn. God kiest bepaalde mensen uit om in Zijn huis te wonen, om werkelijk gemeenschap met Hem te hebben. Zij worden in de innerlijke mens verzadigd met dingen waarmee het vleeselijke lichaam niet verzadigd wordt en waarmee wereldse mensen niet verzadigd worden, maar waarmee de gekozenen, de uitverkorenen, wel verzadigd worden, namelijk de aanwezigheid van en gemeenschap met God. David dorstte hiernaar in Psalm 63. Nu

zegt diezelfde David dat hij een van de gezegende mensen is die God heeft uitgekozen om tot Hem te naderen. In de tempel wordt hij verzadigd met de goedheid van Gods huis.

Vers 5:

Met ontzagwekkende daden antwoordt U ons in gerechtigheid, o God van ons heil, o vertrouwen van alle einden der aarde en van de verre zeeën, Die de bergen vast doet staan door Zijn kracht, Die omgord is met macht; Die het bruisen van de zeeën stilt, het bruisen van hun golven en het rumoer van de volken. Daarom vrezen de bewoners van de einden der aarde voor Uw tekenen; waar de morgen gloort en de avond daalt, doet U juichen. U zag om naar het land en gaf het overvloed, U maakt het zeer rijk; de beek van God is vol water; U geeft hun koren; ja, zó geeft U het: U doordrenkt zijn omgeploegde aarde, U doet water in zijn voren dalen, U doorweekt het met regendruppels, U zegent zijn gewas. U kroont het jaar van Uw goedheid, Uw voetstappen druipen van overvloed, zij bedruipen de weiden van de woestijn. De heuvels omgorden zich met vreugde.

PSALMEN 65:5-12

—of, met andere woorden, voorspoed.

De velden zijn bekleed met kudden, de dalen zijn bedekt met koren; zij juichen, ook zingen zij.

PSALMEN 65:14

In wezen wordt hier gevierd dat de vruchtbaarheid terug is. Het gras bedekt de heuvels weer en het koren vult de velden. God heeft de aarde opnieuw voorzien van water uit wat de psalmist 'de rivier van God' noemt. Dat betekent waarschijnlijk eenvoudigweg

dat God uit Zijn eigen bron in water heeft voorzien om hen in leven te houden en hun vruchtbare seizoenen te geven.

13

Psalm 66: lof van wereld, volk en mens

We gaan nu verder met Psalm 66. Dit is een interessante psalm, want hij begint in ongeveer de eerste vier verzen met de hele aarde die voor God zingt en God looft. Daarna gaat hij over op iets wat meer nationaal is, meer over Israël dat God looft. En ten slotte wordt de aandacht in vers 16 nog verder toegespitst op de individuele spreker:

Ik riep tot Hem met mijn mond, en Hij werd geroemd door mijn tong.

PSALMEN 66:18

Aan het begin heeft hij een brede kijk op de hele aarde die God looft, en die vernauwt hij in fasen. Eerst spreekt hij tot de hele aarde over het loven van God, daarna tot het volk Israël, en vervolgens spreekt hij over zijn eigen persoonlijke getuigenis. Hij is niet alleen de God van de hele aarde en de God van Israël, maar Hij is ook de God van het individu. Dat zien we aan de manier waarop deze psalm is opgebouwd.

Zing psalmen voor Zijn heerlijke Naam, geef Hem lof en eer. Zeg tegen God: Hoe ontzagwekkend bent U in Uw werken! Om de grootheid van Uw macht veinzen Uw vijanden dat zij zich aan U onderwerpen. Laat heel de aarde zich voor U neerbuigen en voor U psalmen zingen, laat zij voor Uw Naam psalmen zingen. Sela

PSALMEN 66:2-4

Dat is bedoeld als een compliment — ontzagwekkend, met andere woorden.

Kom en zie Gods daden; ontzagwekkend is Zijn doen voor de mensenkinderen. Hij heeft de zee veranderd in het droge; zij zijn te voet door de rivier gegaan; daar hebben wij ons in Hem verblijd. Hij heerst eeuwig met Zijn macht, Zijn ogen houden de wacht over de heidenvolken. Laten de opstandigen zich niet verheffen. Sela

PSALMEN 66:5-7

Dit gaat over Zijn bevrijding van Israël uit Egypte in de dagen van Mozes.

Hij heerst eeuwig met Zijn macht, Zijn ogen houden de wacht over de heidenvolken. Laten de opstandigen zich niet verheffen. Sela Loof, volken, onze God; laat het geluid van Zijn roem horen, Die onze ziel weer het leven geeft, en niet toelaat dat onze voet wankelt. Want U hebt ons beproefd, o God, U hebt ons gelouterd, zoals men zilver loutert. U had ons in het net gebracht, U had een knellende band om ons middel gelegd, U had de sterveling over ons hoofd doen rijden. Wij waren in het vuur en in het water gekomen, maar U hebt ons uitgeleid naar de overvloed. Ik zal met brandoffers Uw huis binnengaan; ik zal aan U mijn geloften nakomen, die mijn lippen hebben geuit en mijn mond heeft uitgesproken in mijn nood. Brandoffers van mestvee zal ik U brengen, samen met de offergeur van rammen; ik zal runderen met bokken als offer bereiden. Sela Kom, luister, allen die God vrezen, en ik zal vertellen wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft. Ik riep tot Hem met mijn mond, en Hij werd geroemd door mijn tong. Had ik in mijn hart onrecht op het oog gehad, de Heere zou mij niet hebben gehoord. Voorwaar, God heeft naar mij geluisterd, Hij heeft acht geslagen op mijn luide gebed. Geloofd zij God, Die mijn gebed niet heeft afgewezen, en Zijn goedertierenheid mij niet heeft onthouden.

PSALMEN 66:7-21

—met Uw huis wordt de tempel bedoeld—

Je kunt zien dat hij eerst alle landen, alle volken, oproept om God met gejuich te prijzen. Vervolgens nodigt hij hen in vers 5 uit om te zien wat God voor Israël heeft gedaan. Hij vertelt hoe God Israël uit Egypte leidde, door de Rode Zee, toen Hij de Rode

Zee spleet. Daarna spreekt hij verder over Zijn zegeningen in het algemeen: dat Hij in vers 9 het volk Israël in leven houdt, enzovoort. Hij had hen op de proef gesteld, hen beproefd, zegt vers 10. Hij bracht hen door vuur en water heen.

14

Geloften na bevrijding nakomen

Maar in wezen bracht Hij hen naar een welvarende plaats, zoals we in vers 12 lezen. Daarom zegt hij dat hij persoonlijk, als gevolg van deze zegeningen die God aan Israël heeft gegeven, de tempel zal binnengaan en bepaalde geloften zal nakomen die hij heeft gedaan. Let op wat hij in vers 14 over zijn geloften zegt:

Die mijn lippen hebben geuit en mijn mond heeft uitgesproken toen ik in de problemen zat.

Dat wil zeggen: hij had persoonlijk moeilijkheden meegemaakt en bepaalde geloften aan God gedaan. Als Hij hem uit de moeilijkheden zou helpen, zou hij bepaalde dingen aan God offeren.

Veel mensen doen natuurlijk precies dat. Ze komen in moeilijkheden, zelfs mensen die niet in God geloven of helemaal geen christen zijn, en ze zeggen: 'God, als U me hier maar uit helpt, zal ik U voor altijd dienen.' Maar de meesten van hen komen hun geloften niet na. Want zodra de moeilijkheden voorbij zijn en de druk wegvalt, beginnen de werkelijke kosten van het nakomen van die gelofte hen af te schrikken. Er is heel wat toewijding voor nodig om God werkelijk voor altijd te dienen. Daarom komen mensen hun geloften meestal niet na wanneer de druk wegvalt en het niet meer zo dringend is.

Maar hier zegt David, als het David is, dat hij bepaalde geloften heeft gedaan toen hij in moeilijkheden verkeerde. Nu verkeert hij niet meer in moeilijkheden, maar hij zal zijn geloften nauwgezet nakomen. Hij kan zich immers herinneren hoe trouw God door de hele geschiedenis heen aan het volk Israël is geweest. God is dat beslist waard, en hij wil God niet beroven door God niet te geven wat hij Hem heeft beloofd.

15

Onbeleden zonde belemmert het gebed

Dan geeft hij natuurlijk vanaf vers 16 zijn eigen getuigenis. Hij wijst erop dat God zijn gebed heeft gehoord, hem heeft bevrijd en Zijn barmhartigheid niet van hem heeft weggenomen. Hij zegt dat dit niet het geval zou zijn als de psalmist een zondaar was. Oftewel, als hij ongerechtigheid in zijn hart koesterde, wat betekent dat hij een verborgen zonde had die hij niet beleed. In vers 18 zegt hij:

Als ik kwaad in mijn hart koester, zal de Heer niet naar mij luisteren.

Onbeleden zonde vormt dus een belemmering voor het gebed. In Jakobus hoofdstuk 5 staat:

Belijd elkaar de overtredingen en bid voor elkaar, opdat u gezond wordt. Een krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand.

JAKOBUS 5:16

Dat wil zeggen: mensen die rechtvaardig zijn, hebben hun zonden beleden. Zij koesteren geen ongerechtigheid in hun hart. Het zijn rechtvaardige mensen, en hun vurige en krachtige gebed vermag veel. Maar als zij wel ongerechtigheid in hun hart koesteren, als zij in dat opzicht niet rechtvaardig zijn, dan zal de Heere hen, zo wordt ons hier verteld, niet horen.

Toen Jezus in Johannes hoofdstuk 9 de blinde man genas, zeiden de Farizeeën tegen de blinde man: ‘Deze Jezus deugt niet. Hij heeft dit op de sabbat gedaan.’ De blinde man geloofde daar helemaal niets van. Hij wist dat Jezus goed was. In vers 31—dit is Johannes 9:31—spreekt de blinde man tegen de Farizeeën. Hij wijst hen terecht omdat zij niet in Jezus geloofden. Hij zegt:

En wij weten dat God niet naar zondaars luistert, maar als iemand godvrezend is en Zijn wil doet, naar hem hoort Hij.

JOHANNES 9:31

Hij suggereert dat Jezus geen zondaar kon zijn, gezien de manier waarop God reageerde op Zijn gebed voor de man en hem genas. Niet dat Jezus werkelijk voor hem bad. Hij raakte hem eigenlijk gewoon aan en genas hem. Maar het idee was dat God duidelijk met Jezus was, en God doet zoiets niet voor zondaars. De man betoogde dat Jezus geen zondaar kon zijn. Hij baseerde zich daarbij op het argument uit deze psalm:

Voorwaar, God heeft naar mij geluisterd, Hij heeft acht geslagen op mijn luide gebed.

PSALMEN 66:20

God hoorde Jezus immers altijd. Jezus zei dat bij één gelegenheid. Hij zei:

En Ik wist dat U Mij altijd verhoort, maar ter wille van de menigte die om Mij heen staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij geloven dat U Mij gezonden hebt.

JOHANNES 11:42

Dat zei Hij in Johannes 11, toen Hij bij het graf van Lazarus stond. Jezus had dus duidelijk geen enkele zonde of ongerechtigheid. Daarom hoorde God Hem altijd.

16

Psalm 67: Gods heil voor alle volken

We gaan verder met een heel korte psalm, Psalm 67. Deze psalm is misschien geschreven rond het idee van de vervulling van het Abrahमितische verbond. God sloot een verbond met Abraham en zei:

Ik zal u tot een groot volk maken, u zegenen en uw naam groot maken; en u zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt, zal Ik vervloeken; en in u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden.

GENESIS 12:2-3

Hier zien we dus een psalm die in vers 2 over alle volken spreekt. Gods heil moet onder alle volken bekend worden. Dit zou de vervulling zijn van de belofte die God aan Abraham had gedaan en die door zijn Nageslacht werkelijkheid zou worden.

Nu weten we uit Galaten dat dit Nageslacht Christus is. Daarom komt het heil dat door het volk van God tot alle volken komt, in werkelijkheid door Jezus Christus en doordat de leden van Zijn lichaam Hem verkondigen. Maar dit is een heel korte uiteenzetting van wat God van plan is wanneer Hij de zegen tot alle volken brengt:

God zij ons genadig en zegene ons; Hij doe Zijn aangezicht over ons lichten. Sela Dan zal men op de aarde Uw weg kennen, onder alle heidenvolken Uw heil. De volken zullen U, o God, loven; de volken zullen U loven, zij allen. De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat U de volken rechtvaardig zult oordelen; de natiën op de aarde zult U leiden. Sela De volken zullen U, o God, loven; de volken zullen U loven, zij allen. De aarde heeft haar opbrengst gegeven; God, onze God, zegent ons. God zegent ons en alle einden der aarde zullen Hem vrezen.

PSALMEN 67:2-8

De psalm eindigt dus zoals hij begint, met de zegen van God over de Joden, of over het volk van God. Maar het resultaat is dat alle volken van de aarde Hem vrezen, zoals er in vers 7 staat. Eerder, in vers 2, staat dat alle volken van de aarde Zijn weg zullen kennen:

Opdat men op de aarde Uw weg kent, onder alle heidenvolken Uw heil.

PSALMEN 67:4

In het boek Openbaring staat dat de bladeren van de boom des levens, die in het nieuwe Jeruzalem op de nieuwe aarde groeit, tot genezing van de volken zijn, wat dat ook betekent. Het betekent waarschijnlijk niet zozeer genezing in de zin van

lichamelijke genezing van ziekte, maar genezing van hun verbroken relatie met God. Die genezing komt natuurlijk door het evangelie. Gods heil komt tot alle volken doordat het evangelie aan ieder volk wordt verkondigd.

Dan is er dat terugkerende refrein in de verzen 3 en 5:

De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat U de volken rechtvaardig zult oordelen; de natiën op de aarde zult U leiden. Sela

PSALMEN 67:6

17

Gezamenlijke lof en de oogst van zielen

Maar tussen die refreinen in worden verschillende dingen over de volken gezegd. Vers 2 zegt dat de volken Gods heil zullen leren kennen. In vers 4 staat:

De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat U de volken rechtvaardig zult oordelen; de natiën op de aarde zult U leiden. Sela

PSALMEN 67:6

Jezus zal de hele wereld regeren.

Vers 6 zegt:

Dan zal de aarde haar opbrengst geven en zal God, onze God, ons zegenen.

PSALMEN 67:8

wat waarschijnlijk eerder bekeerlingen betekent dan een grotere landbouwopbrengst. De aarde zal dus haar vrucht, haar opbrengst, voortbrengen. Wanneer? Wanneer alle mensen God loven.

Dat is interessant, want vers 6 zegt:

Dan zal de aarde haar opbrengst geven, waarmee wordt gezegd dat de tijd zal komen dat de aarde haar oogst zal voortbrengen. Jezus maakte in enkele van Zijn gelijkenissen duidelijk dat de oogst het einde van de wereld is, wanneer Hij de tarwe en het onkruid eruit haalt en de oogst van de aarde binnenhaalt.

In Jakobus 5:7 staat:

Wees daarom geduldig, broeders, tot de komst van de Heere. Zie, de landbouwer verwacht de kostbare vrucht van het land, en heeft daarbij geduld, totdat het de vroege en late regen zal hebben ontvangen.

JAKOBUS 5:7

Dit verwijst naar God, Die geduldig wacht op de oogst van de aarde, namelijk de zielen van wie Hij geduldig afwacht totdat ze tot Hem komen. Er staat dat God geduldig wacht op de vrucht van de aarde.

Wanneer zal die vrucht komen? Psalm 67 zegt:

Dan zal de aarde haar vruchten voortbrengen.

Wanneer is „dan”? Vers 5 vertelt het ons: wanneer alle mensen God loven.

De aarde heeft haar opbrengst gegeven; God, onze God, zegent ons.

PSALMEN 67:8

De oogst van zielen zal een rechtstreeks gevolg zijn van gezamenlijke lofprijzing. Wanneer alle mensen God beginnen te loven — en daarmee worden waarschijnlijk al Zijn mensen bedoeld — wanneer al Zijn mensen Hem samen loven, zal dat de laatste oogst teweegbrengen, de grote opwekking waarop Hij wacht. In die tijd zal de kostbare vrucht van de aarde worden voortgebracht.

Wanneer heel het volk God gezamenlijk prijst, is dat kennelijk het moment waarover Jezus sprak toen Hij in Zijn gebed in Johannes 17 zei:

Vader, Ik bid dat zij één zijn, opdat de wereld weet dat U Mij gezonden hebt.

JOHANNES 17:21-23

Het was die eenheid, dat eensgezind en met één stem prijzen van God, die het volk van God moet kenmerken en waarop God wacht, want dan zal er een oogst zijn. Dan zal de wereld weten dat God Jezus heeft gezonden. Dan zal de opbrengst van de aarde aan God worden gegeven.

Ik heb niet veel meer over die specifieke Psalm te zeggen, behalve dat die duidelijk gericht is op de uiteindelijke bestemming van de volken, die wordt beïnvloed door het verbond dat God via Abraham met Israël sloot.

18

Psalm 68: de ark op weg naar Sion

Psalm 68 is de laatste die ik echt wil behandelen. Men neemt aan dat deze Psalm werd geschreven en gezongen toen David de ark naar Jeruzalem bracht. We hebben andere Psalmen gezien die rond die gebeurtenis geschreven lijken te zijn. Het was een tijd van grote vreugde en veel gezang, met zangers en dansers, en David zelf danste voor de ark uit terwijl die in een optocht werd meegevoerd.

De woorden die hij aan het begin gebruikt:

God zal opstaan, Zijn vijanden zullen overal verspreid worden en wie Hem haten, zullen voor Zijn aangezicht vluchten.

PSALMEN 68:3

zijn eigenlijk de woorden die in de dagen van Mozes werden uitgesproken wanneer de ark werd verplaatst. Wanneer David deze Psalm voor die gelegenheid schrijft, neemt hij dus de oude uitspraak over. Die uitspraak staat opgetekend in Numeri 10:35. Ons

wordt verteld dat wanneer de ark verder trok, het volk op de trompet blies en riep:

En het was bij het opbreken van de ark dat Mozes zei: Sta op, HEERE, laat Uw vijanden overal verspreid worden en hen die U haten, van Uw aangezicht vluchten!

NUMERI 10:35

Nu de ark naar zijn definitieve plaats wordt gebracht, ziet David dit als zijn laatste verplaatsing. Hij trok van de Sinaï, waar hij was gemaakt, veertig jaar lang door de woestijn. Daarna werd hij onder Jozua over de Jordaan Kanaän binnengebracht, waar hij op verschillende plaatsen verbleef. Hij stond lange tijd in Silo. Vervolgens namen de Filistijnen hem buit en werd hij naar vijf verschillende Filistijnse steden gebracht. Overal waar hij kwam, liet hij plagen uitbreken. Uiteindelijk stuurden de Filistijnen hem terug naar de Joden. Hij werd kennelijk vele tientallen jaren in het huis van Obed-Edom bewaard, of in elk geval lange tijd. Hij was dus op heel wat plaatsen geweest. Hij had behoorlijk veel rondgereisd, maar de laatste bestemming van zijn reis zou Jeruzalem zijn. Nu kwam hij naar Jeruzalem, en daar zou hij blijven. We weten niet of hij daar ooit is weggegaan. Toen Jeruzalem later, omstreeks 500 voor Christus, werd verwoest, toen Nebukadnezar en de Babyloniërs binnenvielen, weten we eigenlijk niet wat er toen met de ark is gebeurd. Er wordt niet uitdrukkelijk gezegd dat zij de ark meenamen. Volgens de Joodse traditie nam Jeremia de ark mee naar Egypte en vluchtte hij ermee weg. Maar dat is slechts een overlevering; het staat niet in de Bijbel. We weten dus niet of de ark Jeruzalem ooit heeft verlaten. Voor zover wij weten, kan hij samen met de stad zijn verbrand. Daarom is het nog altijd de verloren ark en zal dat waarschijnlijk altijd zo blijven.

Hoe dan ook, dit is de laatste etappe van de reis van de ark. Die reis begon bij de berg Sinaï en duurt op dit moment al honderden jaren, want de ark heeft de periode van de Richteren doorlopen, die driehonderd jaar duurde, en de tijd van Samuel en Saul. Nu zijn we bij de tijd waarin David leeft.

19

God staat op en Zijn vijanden vluchten

God staat op, Zijn vijanden worden overal verspreid en wie Hem haten, vluchten voor Zijn aangezicht. Verdrijf hen zoals rook verdreven wordt; zoals was smelt voor vuur, zo komen de goddelozen om voor Gods aangezicht. Maar de rechtvaardigen verblijden zich en juichen voor Gods aangezicht. Zing voor God, zing psalmen voor Zijn Naam; baan de weg voor Hem Die door de vlakten rijdt. Jah is Zijn Naam; spring op van vreugde voor Zijn aangezicht.

PSALMEN 68:2-5

Met 'hen' worden de vijanden bedoeld.

Jah is eenvoudigweg een verkorte vorm van de naam Jehovah. In feite staat aan het einde van Hallelujah J-A-H, Jah. Het wordt uitgesproken als Yah. Yehovah is eigenlijk hoe je het zou uitspreken als het in zijn volledige vorm stond. Het is gewoon een afgekorte vorm, hier waarschijnlijk ingekort om muzikaal te passen bij de muziek die hij had, in plaats van er drie lettergrepen van te maken. Dus:

Verhef Hem Die door de hemel rijdt,

PSALMEN 68:5

waarbij God wordt voorgesteld als Iemand Die de wolken als Zijn strijdagens gebruikt, zoals de Psalmen daar soms in dichterlijke taal over spreken, terwijl Hij door de hemel rijdt. Verhef Hem bij Zijn Naam Yah, of Jehovah, en verheug je voor Zijn aangezicht.

David deed precies dat. Hij ging voor de ark uit, dansend en zich verheugend, zo uitbundig dat hij zijn vrouw in verlegenheid bracht. Michal maakte hem daar later verwijten over en vond dat hij zich niet erg waardig gedroeg voor een koning.

Vervolgens beschrijft hij God in vers 5 als:

20

God zorgt voor verdrukten en Zijn volk

een God Die eenzamen in een gezin plaatst, Die gevangenen uitleidt in voorspoed; maar de opstandigen wonen in een dor land.

PSALMEN 68:8

Wat hier wordt gezegd, is dat God goed is voor hen die verdrukt worden. De vaderlozen en de weduwen zijn altijd degenen die nooit eerlijk worden behandeld, maar God is een Rechter Die het voor hen opneemt. Hij is een Vader voor de vaderlozen en Hij is een Rechter van de weduwen. Dat wil zeggen: Hij oordeelt, Hij velst een oordeel in hun voordeel.

In het volgende vers staat dat Hij eenzamen in gezinnen plaatst. Daarmee worden eenzame mensen bedoeld, mensen die alleen staan in deze wereld. Hij vindt gezinnen voor hen. Dat geldt beslist binnen de christelijke gemeente, want de gemeente is één groot gezin, en mensen die helemaal alleen staan in de wereld ervaren dat ook zo. Hoewel ze alleenstaande individuen waren, plaatst God hen in een gezin, zodat ze niet

zo eenzaam hoeven te zijn. Hij brengt degenen die met ketenen gebonden zijn naar buiten. Met andere woorden, God komt op voor de zaak van mensen die lijden, of het nu wezen, weduwen, eenzamen of gevangenen zijn.

beefde de aarde, ook droop de hemel voor Gods aangezicht; zelfs deze Sinaï beefde, voor het aangezicht van God, de God van Israël. U hebt zeer milde regen doen druipen, o God; Ú hebt Uw eigendom versterkt, toen het uitgeput raakte. Uw kudde woonde daar; U maakte Uw eigendom door Uw goedheid gereed voor de ellendige, o God. De Heere gaf stof tot spreken; de boodschapsters van goede tijding vormden een groot leger.

PSALMEN 68:9-12

Wanneer er staat dat God een overvloedige regen zond waarmee Hij het erfdeel bevestigde, dan was Zijn erfdeel Israël: zowel Israël, het volk, als Israël, het land. Hij zond hun overvloedige regen wanneer ze die voor hun gewassen nodig hadden. Het zou zelfs kunnen verwijzen naar het feit dat Hij manna uit de hemel liet regenen toen ze honger hadden. Maar het punt is dat Hij Zijn relatie met hen bevestigde. Hij bevestigde dat zij Zijn erfdeel waren door vanuit de hemel voor hen te zorgen. Of het nu gaat over het laten vallen van de regen die nodig was om gewassen te laten groeien, of over het laten regenen van manna tijdens de omzwervingen in de woestijn, dat maakt niet uit. In beide gevallen voorziet God in hun behoeften en bevestigt Hij dat Israël Zijn erfdeel is.

Hij zei:

Uw volk heeft daar gewoond, dat wil zeggen: in het land.

21

Israël als verkondiger van Gods Woord

De koningen van de legermachten vluchtten weg, zij vluchtten weg; maar zij die thuis bleef, deelde de buit uit.

PSALMEN 68:14

Het Engelse woord ‘published’ betekent hier natuurlijk ‘verkondigden’. Waar dit naar verwijst, moet betekenen dat God de Joden bij de Sinaï door Mozes Zijn Woord gaf, en dat deze grote menigte Joden de verkondigers van Zijn Woord over de hele wereld werd. Zij waren de enige mensen ter wereld die Zijn Woord kenden, want God gaf Zijn wet niet aan enig ander volk. Zo werd die grote menigte, het volk Israël, de verkondiger van het Woord van God — niet erg trouw, moeten we zeggen, maar toch.

Hij had een groot aantal mensen. Het zouden er ongeveer drie miljoen zijn geweest. Ik zeg ‘zouden’, omdat niemand het exacte aantal kent. Maar het wordt berekend aan de hand van het aantal mannen boven de twintig dat in het boek Numeri wordt vermeld. Er waren dus misschien ongeveer drie miljoen mensen. Groot was de menigte die het Woord dat God hun gaf ‘published’, oftewel bekendmaakte of verkondigde.

Al lag u tussen twee rijen oven stenen, toch zult u schitteren als vleugels van een duif, overtrokken met zilver en zijn veren met bewerkt groenglanzend goud. Toen de Almachtige de koningen in het land overal verspreidde, sneeuwde het op de berg Zalmon.

PSALMEN 68:14-15

Het is niet duidelijk wat dit beeld precies voorstelt, maar in wezen lijkt het te zeggen dat Israël weliswaar een afgedankt voorwerp was, zoals een pot, gewoon een aardewerken vat dat niet als erg waardevol werd beschouwd, maar dat het toch met vleugels zal opstijgen. Het volk van God stijgt op met vleugels, of eigenlijk als arenden, of als een duif met vergulde vleugels of met zilver bedekte vleugels. Hoe dan ook, het punt is dat hun vroegere toestand, toen God hen als slaven in Egypte aantrof, betrekkelijk waardeloos was. Niemand zag enige waarde in hen. Maar toen Hij hen liet

opstijgen, waren ze als een prachtige, met goud bedekte duif of zoiets. We kunnen niet echt achterhalen wat een met zilver bedekte duif, of met goud bedekte veren, zouden betekenen, behalve dat het iets prachtigs is.

De berg Basan is een machtige berg, de berg Basan is een berg met vele toppen.

PSALMEN 68:17

Het moet Israël zijn, het land Israël. Zalmon is de naam van een berg die blijkbaar met sneeuw bedekt was, want hij zegt dat het land wit als sneeuw was toen God de koningen daarin verstrooide. Er staat niet waarom het wit was. Misschien was het wit omdat het met manna bedekt was, maar er wordt alleen aangegeven dat het wit was.

22

Sion als Gods verkozen woonplaats

Waarom, gebergte met al uw toppen, kijkt u met afgunst naar deze berg, die God als Zijn woning heeft begeerd? Ja, de HEERE zal er voor altijd wonen.

PSALMEN 68:18

De heuvel van God verwijst naar Sion. Bedenk dat David kort daarvoor Sion had veroverd. Hij had kort daarvoor Jeruzalem veroverd om er zijn hoofdstad van te maken, en nu spreekt hij over Gods bijzondere keuze voor Jeruzalem als Zijn stad. Omdat de ark daarheen is overgebracht, richt David zich op het verrassende feit dat God deze stad als de Zijne heeft gekozen. Hoewel het in werkelijkheid niet zo'n hoge heuvel is, beschrijft hij hem als een heel hoge heuvel. Niet hoog in de zin dat hij letterlijk hoog is, maar hoog in de zin dat God hem verheven heeft door Zijn heiligdom erbovenop te plaatsen.

Vervolgens stelt hij zich voor dat de andere heuvels, zelfs de hoge bergen, opspringen en proberen even hoog te zijn als de berg Sion. Ze springen op om te proberen even verheven te zijn als de berg Sion, maar natuurlijk tevergeefs.

De strijdwagens van God zijn tweemaal tienduizend, ontelbare duizenden. De Heere is bij hen, een Sinaï in heiligheid.

PSALMEN 68:19

U bent opgevaren naar omhoog, U hebt gevangenen weggevoerd, U hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook aan opstandigen: om bij U te wonen, HEERE God!

PSALMEN 68:20

Een andere vertaling zou zijn: ‘zelfs vele duizenden’. Dat is natuurlijk de regel waaruit we dat lied hebben, hoewel hij iets anders luidt dan wij hem zingen. Maar er staat:

God heeft twintigduizend strijdwagens, met duizenden engelen, of in de kantlijn: ‘vele duizenden’.

Dat wil zeggen: de strijdwagens van God zijn gelegd rondom de berg Sion. Het is niet helemaal duidelijk of hij de werkelijke strijdwagens van Israël bedoelt, de legers van Israël, of dat hij de strijdwagens van de engelen bedoelt. Maar in wezen zegt hij dat God op de berg Sion woont, net zoals Hij op de berg Sinaï woonde. Niemand heeft ooit betwijfeld of God op de berg Sinaï woonde. De wolk was daar, de donder, de aardbeving, en de dreunende stem kwam uit de berg. Het was duidelijk dat God daar was toen Hij op de berg Sinaï de wet aan Mozes gaf. Die verschijnselen zijn op de berg Sion niet zo gemakkelijk waar te nemen. Maar David verzekert ons dat God niettemin net zozeer aanwezig is op de berg Sion, waar de tabernakel voor de ark stond.

23

De hemelvaart en de gaven van Christus

In vers 18 zegt David tegen God:

Geloofd zij de Heere; dag aan dag overlaadt Hij ons. Die God is onze zaligheid. Sela

PSALMEN 68:21

Deze bewoording is nogal ongebruikelijk, maar blijkbaar wordt hiermee gezegd dat God Zijn vijanden heeft overwonnen. Degenen die anderen gevangenhielden, zijn nu zelf gevangenen. Hij heeft de gevangenschap in gevangenschap gevoerd. Met andere woorden: de toestand van gevangenschap, uitgebeeld door degenen die hen vroeger gevangenhielden, betekent dat die gevangenhouders nu zelf gevangenen zijn. Het is een vreemde formulering. Hij zegt:

U hebt geschenken voor de mensen ontvangen, wat waarschijnlijk de buit van de strijd betekent. Hij heeft Zijn vijanden overwonnen, hen gevangen weggevoerd en een buit genomen die Hij aan Zijn volk geeft.

Dit wordt aangehaald in Efeze, hoofdstuk 4, vers 8. Paulus haalt het aan in Efeze, hoofdstuk 4, vers 8, en daar brengt hij het in verband met de hemelvaart van Christus. Hier spreekt David figuurlijk over God, Die grote overwinningen behaalt en de ark naar de berg Sion brengt, die een vesting van de Jebusieten was geweest. Die was nu veroverd, en God nam die berg in bezit. Toch haalt Paulus dit aan met betrekking tot Jezus, Die opvaart, niet naar de berg Sion, maar naar de hemel.

Hij voerde de gevangenschap gevangen weg. Dat wil zeggen: de vijand, satan en de demonen, allen die vroeger mensen gevangengehouden hadden, zijn nu zelf gevangenen. Volgens de Schrift zijn zij door God en door Jezus bij Zijn opstanding gebonden. Dus toen Hij naar de hoogte opsteeg, voerde Hij een menigte gevangenen mee, zoals sommige vertalingen zeggen. Maar de letterlijkere vertaling luidt eigenlijk:

Daarom zegt Hij: Toen Hij opvoer in de hoogte, nam Hij de gevangenis gevangen en gaf Hij gaven aan de mensen.

EFEZE 4:8

zoals Paulus het aanhaalt. Vervolgens beschrijft Paulus de gaven, de buit die God heeft verkregen, als de gaven van de Heilige Geest. In dat hoofdstuk noemt Paulus een aantal daarvan: profeten en apostelen en evangelisten, herders en leraars. Het is een wat vreemd verband, omdat Paulus het opstijgen van de ark van het verbond naar de berg Sion ziet als een voorafbeelding van Christus Die naar de hemel opstijgt.

Dat de ark ooit naar de top van de berg Sion kon opstijgen, die daarvoor in handen was geweest van een zeer sterke Kanaänitische stam, betekende natuurlijk dat sterke vijanden verslagen waren. Het opstijgen van de ark naar de berg Sion was op zichzelf een teken van Gods grote overwinning op deze felle en hardnekkige vijanden. De hemelvaart van Christus is eveneens een teken van Christus' overwinning op de felle en hardnekkige vijanden van Zijn Koninkrijk, satan en zijn demonen. Door deze overwinning te behalen, verwierf Christus bepaalde gaven voor de gemeente, die Hij haar gaf. Volgens Efeze 4 zijn dat de gaven van de Heilige Geest.

24

Gods weldaden en de overwinningsoptocht

Nu begint David God te zegenen voor de verschillende goede dingen die God ons heeft gegeven, de weldaden. Hij zegt:

Die God is ons een God van volkomen zaligheid; bij de HEERE, de Heere, zijn uitkomsten tegen de dood.

PSALMEN 68:22

Hij stelt ons voor als een lastdier, zoals een ezel of zoiets, waarop een grote last wordt geladen. Maar alle zegeningen van God worden op ons gestapeld, totdat het haast meer is dan we kunnen dragen, bijna meer dan we kunnen verdragen. Gods goedheid is een zware last die Hij op ons legt.

opdat u uw voet kunt baden in bloed, en de tong van uw honden zijn deel krijgt van de vijanden. O God, zij hebben Uw intocht gezien, de intocht van mijn God, mijn Koning, in het heiligdom.

PSALMEN 68:24-25

Gods belofte is dus dat de vijanden onder onze voeten zullen liggen, zodat onze voeten daadwerkelijk in hun bloed gedompeld worden en onze honden hun bloed oplikken. Het is geen erg aangenaam beeld, maar het is een beeld van oorlog. Het is een beeld van het overwinnen van vijanden en het behalen van de volledige overwinning op hen.

Loof God in de samenkomsten, loof de Heere, u die voortkomt uit de bron van Israël.

PSALMEN 68:28

of de meisjes,

Daar is Benjamin, de kleine, die over hen heerste, daar zijn de vorsten van Juda, hun gezelschap, de vorsten van Zebulon, de vorsten van Naftali.

PSALMEN 68:29

Benjamin was de kleinste stam van Israël. Het is interessant dat hij het jongste kind van Jakob was, het kleinste kind. Hij was de jongste van de twaalf zonen, en zijn stam was bijna altijd de kleinste.

Uw God heeft uw kracht aan u geboden; versterk, o God, wat U aan ons gedaan hebt!

PSALMEN 68:30

Hun leider was natuurlijk David, maar dit verwijst waarschijnlijk naar een van de vorsten of een van de edelen van die stam.

De vorsten van Juda vertegenwoordigden een andere stam.

Dit zijn vier verschillende stammen van de twaalf stammen van Israël.

Hij ziet hen daar terwijl hij verder trekt. Ze staan langs de straten en kijken toe terwijl de ark voorbijkomt. En hij zegt: daar is de kleine stam Benjamin, met zijn vorsten die de ark eer bewijzen. En daar zijn de vorsten van Juda, en daar zijn de vorsten van Zebulon, en daar zijn de vorsten van Naftali. Met andere woorden, ze zijn allemaal naar buiten gekomen om de overwinning van God te vieren.

25

Koningen brengen eer aan God in Sion

Omwille van Uw tempel in Jeruzalem zullen koningen U geschenken brengen. Bestraf de wilde dieren in het riet, de horde stieren onder de kalveren van de volken, hem die zich onderwerpt met stukken zilver. Hij heeft de volken uitgestrooid die vreugde vinden in oorlog.

PSALMEN 68:30-31

Dit is werkelijk gebeurd. David en Salomo kregen geschenken van koningen uit andere volken vanwege de tempel. Vooral Salomo, omdat Salomo de tempel bouwde. Koning Hiram van Tyrus bracht hem veel geschenken, ceders en andere geschenken die voor de bouw van de tempel werden gebruikt. Vanwege de tempel werden er dus veel geschenken gebracht door andere koningen. Met andere woorden, andere volken dan Israël bewezen eer aan de ware God in Sion.

Vorstelijke gezanten zullen uit Egypte komen, Cusj zal zich haasten zijn handen naar God uit te strekken.

PSALMEN 68:33

Dat wil zeggen, hij zegt: God, onderwerp iedereen aan U. Veel koningen zullen U geschenken brengen vanwege Uw tempel in Jeruzalem, maar ik wil zien dat iedereen zilverstukken brengt. Daarmee wordt natuurlijk schatting bedoeld. Dat is wat mensen die door een koning overwonnen waren als schatting aan hem moesten betalen. Hij zegt dus in wezen: ik wil al deze mensen naar U toe zien komen, met hun schatting in hun handen, om aan te geven dat zij onderworpen zijn.

Hoewel hij heel oorlogszuchtig spreekt, geeft hij aan dat hij niet bepaald vreugde vindt in oorlog. Misschien ziet hij oorlog als een noodzakelijk middel om een doel te bereiken, maar de mensen tegen wie hij strijdt, zijn degenen die gewoon graag vechten. Ze houden gewoon van oorlog. Ze houden van doden. Hij zegt: verstrooi die mensen.

26

Alle koninkrijken bezingen Gods macht

Koninkrijken van de aarde, zing voor God; zing psalmen voor de Heere, Sela Die rijdt door de aloude hemel der hemelen; zie, Hij laat Zijn stem klinken, een stem met macht.

PSALMEN 68:33-34

De verwijzing naar Egypte en Ethiopië hoeft niet noodzakelijk als een profetie over hen te worden opgevat. Ze maakt in wezen deel uit van de hele strekking van wat er van vers 29 tot en met 31 wordt gezegd: dat ook heidense volken eer aan God zullen moeten bewijzen. Dit zal niet iets zijn wat beperkt blijft tot het kleine volk Israël, het kleine Benjamin en de anderen. Het is iets waarbij ook alle volken rondom hen voor God zullen moeten buigen. Hij geeft enkele voorbeelden, waaronder Egypte en Ethiopië.

Egypte en Ethiopië hebben zich uiteindelijk inderdaad beide voor de Joodse Messias, Jezus, gebogen. Niet de beide volken als geheel, maar mensen uit die groepen, uit Ethiopië en Egypte, werden christenen. Daarom zouden we kunnen zeggen dat dit daadwerkelijk vervuld is, al gebeurde dat misschien niet in de betekenis die David hier voor ogen had.

Vers 32:

Die rijdt door de aloude hemel der hemelen; zie, Hij laat Zijn stem klinken, een stem met macht.

PSALMEN 68:35

Met andere woorden, Zijn kracht is transcendent, boven alle mensen verheven.

O God, U bent ontzagwekkend vanuit Uw heiligdommen.

PSALMEN 68:36

of ontzagwekkend.

De God van Israël, Hij geeft het volk kracht en sterkte. Geloofd zij God!

PSALMEN 68:36

We komen nu bij een psalm die we al hebben behandeld. Psalm 69 was een vervloekingspsalm. Wanneer we verdergaan met Psalm 70 en 71, krijgen we in feite materiaal dat al behandeld is. In elk geval was heel Psalm 70 al te vinden in Psalm 40. Het is slechts een herhaling. De eerste drie verzen van Psalm 71 stonden in Psalm 31. We hebben dus feitelijk een deel van het materiaal al behandeld. We hebben heel Psalm 69 behandeld, een deel van Psalm 70 en 71, en heel Psalm 72. De volgende volledige psalm die nieuw voor ons zal zijn, is Psalm 73, en daar gaan we de volgende keer naartoe.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Psalmen 61:2-9
- Psalmen 61:7
- Psalmen 61:3
- Psalmen 18:3
- Psalmen 91:1
- Psalmen 61:6-8
- Psalmen 62:2-13
- Psalmen 62:3
- Psalmen 62:7
- Psalmen 62:2
- Psalmen 62:3-4
- Psalmen 62:6
- Psalmen 62:9
- Psalmen 62:10

- Psalmen 62:11
- Psalmen 62:12
- 2 Korinthe 13:1
- Psalmen 62:13
- Psalmen 63:2-3
- Psalmen 63:4-9
- Psalmen 63:13
- Psalmen 63:4
- Psalmen 63:5-10
- 1 Timotheüs 2:8
- Mattheüs 23:37
- Mattheüs 11:28
- Mattheüs 16:24
- Psalmen 63:9
- Psalmen 64:2-4
- Psalmen 64:5
- Psalmen 64:6-9
- Psalmen 64:10-11
- Psalmen 65:2
- Psalmen 65:3
- Psalmen 65:4
- Psalmen 65:5
- Psalmen 65:5-12
- Psalmen 65:14
- Psalmen 66:18
- Psalmen 66:2-4
- Psalmen 66:5-7
- Psalmen 66:7-21
- Jakobus 5:16
- Johannes 9:31
- Psalmen 66:20
- Johannes 11:42
- Genesis 12:2-3
- Psalmen 67:2-8

- Psalmen 67:4
- Psalmen 67:6
- Psalmen 67:8
- Jakobus 5:7
- Johannes 17:21-23
- Psalmen 68:3
- Numeri 10:35
- Psalmen 68:2-5
- Psalmen 68:5
- Psalmen 68:8
- Psalmen 68:9-12
- Psalmen 68:14
- Psalmen 68:14-15
- Psalmen 68:17
- Psalmen 68:18
- Psalmen 68:19
- Psalmen 68:20
- Psalmen 68:21
- Efeze 4:8
- Psalmen 68:22
- Psalmen 68:24-25
- Psalmen 68:28
- Psalmen 68:29
- Psalmen 68:30
- Psalmen 68:30-31
- Psalmen 68:33
- Psalmen 68:33-34
- Psalmen 68:35
- Psalmen 68:36

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.